

စာစဉ်-၂

သာသုဟိန်း

ဒံ့မခန်းပါရမီရှင် ဖုန်းပွီ

အခန်း ၁၁
ငွေတိုက်စာချုပ်

မွန်လွဲပိုင်းလေးနာရီ ခွဲအချိန်တွင် ဖြစ်သော်လည်း မှောင်နေပြီ ဖြစ်၏။ ကံကောင်းချင်တော့ သူတို့သည် ကားမောင်းသွားပြီး ဖုန်းယွီသည် ဆရာစွန်း၏ နေအိမ်သို့ ညစာစားချိန် မတိုင်ခင် ရောက်သွားသည်။ ဆရာစွန်းက သူ့ဆီ ဖုန်းယွီ နှစ်သစ်ကူး လာရောက်လည်ပတ်သည့်အတွက် အလွန်ပျော်ရွှင်နေသည်။

ဆရာစွန်းအတွက် ဖုန်းယွီသည် အမြဲလိုလို ငြိမ်တဲ့ကျောင်းသားဖ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူက စာအလွန်ကြိုးစားသည်။ သူ၏ ရှုရှားဘာသာ နှင့် သင်္ချာတို့တွင် ညံသည့်အတွက် သူသည် မြို့တော်တွင် ရှိသည့် အထက်တန်းကျောင်းများအား ဝင်နိုင်မည့် ပုံလည်း မရပေ။ သို့သော် သူ အနေဖြင့် ခရိုင်တွင် ရှိသည့် အထက်တန်းကျောင်းများကိုတော့ ဝင်နိုင်သေးသည်။

ဆရာစွန်း၏ ညစာစားဖို့ ဖိတ်ခေါ်သော်လည်း ဖုန်းယွီက လက်မခံလိုက်ပေ။ ဖုန်းယွီသည် လီရှစ်ချင်၏ အိမ်ကို ပြန်သွားလိုက်သည်။ ညစာစားပြီးနောက် လီရှစ်ချင်သည် နိုင်ငံခြားငွေ လဲလှယ်လိုသည့် လူများထံကို သွားလိုက်သည်။ ဖုန်းယွီသည် နေ့လည်ခင်းတွင် လယ်တောအိမ်သို့ ပြန်လာတော့၏။ နောက်တစ်နေ့ မနက်ခင်း အင်တာနေရှင်နယ် ဟိုတယ်တွင် သူတို့ နိုင်ငံခြား ငွေများမှ ယွမ်ငွေအဖြစ် အမြောက်အမြား လဲလှယ်နိုင်သည့်

အကြောင်းအား မည်သူက သိမည်နည်း။ လီရှစ်ချင် အင်တာနေရှင်နယ်
ဟိုတယ်မှ ပြန်လာသည့်အခါ ည ၁၀နာရီခန့် ရှိပြီ ဖြစ်သည်။ သူသည်
နိုင်ငံခြားငွေကြေးများကို ယွမ်ငွေ ၅၀,၀၀၀ကျော်ဖိုး လဲလှယ်နိုင်ခဲ့သည်။

"အစ်ကိုလီ ပိုက်ဆံရှာဖို့ လွယ်ကူတယ်လို့ ထင်လား"

ဖုန်းယွှိက မေးလိုက်သည်။

လီရှစ်ချင်က ခေါင်းညိတ်လျက်

"မင်းက အစ်ကိုနဲ့ မတူဘူး။ တော်လွန်းတယ်။ အစ်ကို စာကို
ကောင်းကောင်း မလေ့လာခဲ့လို့ ပညာ အရမ်းကြီး မတက်ဘူး။ အကယ်လို့
အစ်ကိုတို့ ဒီငွေလဲလှယ်တာကို တစ်လ လုပ်ရုံနဲ့ ရမဲ့ ငွေက အစ်ကိုတစ်နှစ်
အလုပ်လုပ်တဲ့ လစာနဲ့ ညီနေပြီ။ "

"ဒီထက်ပိုပြီး အကျိုးအမြတ်များတဲ့ စီးပွားရေး ရှိသေးတယ်။ အစ်ကို
စိတ်ဝင်စားလား"

ဖုန်းယွှိက မေးလိုက်သည်။

"ပိုပြီး အကျိုးအမြတ်များတာလား"

လီရှစ်ချင်၏ အသက်ရှူသံက ပိုမို ပြင်းထန်လာတော့သည်။

"ငွေတိုက်စာချုပ်"

"ရှောင်ယွီ၊ မင်းအခုထိ ငွေတိုက်စာချုပ်အကြောင်း ဆက်ပြောနေတုန်း
လား။ ဒါပေမဲ့ ငွေတိုက်စာချုပ်အကြောင်းကို အစ်ကို မင်းထက် ပိုနားလည်
တယ်။ မင်းအနေနဲ့ ငွေတိုက်စာချုပ်ကနေ ပိုက်ဆံ လုပ်လို့ မရနိုင်ဘူး။ ပြီး
တော့ အဲ့ဒီ စာချုပ်တွေကို ပိုက်ဆံအဖြစ်လည်း သုံးလို့မရဘူး။ မင်းရဲ့ ငွေ
တွေ ပြန်ရဖို့လည်း စာချုပ်ကာလ ပြည့်တဲ့အထိ စောင့်ရဦးမှာ။ "

လီရှစ်ချင်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ပြန်ပြော၏။

အစိုးရအတွက် အလုပ်လုပ်တဲ့ ဝန်ထမ်းတွေ အကုန်လုံး ငွေတိုက်စာချုပ် တွေကို ဝယ်ဖို့အတွက် တွန်းအားပေးခံရတယ်။ ထိုငွေတိုက်စာချုပ်များက အနာဂတ်တွင် အမြတ်များစွာ ရမည်ဟူ၍ အစိုးရက ကတိပေးထားတာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် အနာဂတ်တွင် ဘာဖြစ်မည်ဆိုတာကို မည်သူက သိ မည်နည်း။

"အစ်ကိုလီ။ အစ်ကို သတင်းစာ မဖတ်ဘူးလား။ ငွေတိုက်စာချုပ်တွေကို ကုန်ပစ္စည်းတွေလို မကြာခင်မှာ ရောင်းချခွင့်ပေးတော့မှာ။ ၁၀ယွမ် တန်ဖိုး ရှိတဲ့ ငွေတိုက်စာချုပ်က ၁၁ဒေါ်လာအထိ ရောက်နိုင်တယ်"

လီရှစ်ချင်က ခေါင်းခါလိုက်ကာ

"အစ်ကိုအနေနဲ့တော့ နိုင်ငံခြားငွေလဲလှယ်တာက ပိုပြီးတော့ အမြတ်ရသ လိုပဲ"

ဖုန်းယွီက ပြောရင်းနှင့် စိတ်တိုလာကာ

"အကိုအနေနဲ့ နိုင်ငံခြားငွေ လဲလှယ်တာကနေ ငွေလွယ်လွယ်ရတယ်လို့ တွေးနေတာလား။ ဒါက တရားမဝင်ဘူး။ လက်ရှိမှာ ကျွန်တော်တို့ကို ဖမ်း တဲ့သူ မရှိသေးပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့တွေ ငွေလဲလှယ်တာကို ဘယ်လောက် အထိ ကြာအောင် လုပ်နိုင်မှာလဲ။ ပြီးတော့ မင်းက နိုင်ငံခြား ဘာသာစကားတွေကို မသိဘူး. ကျွန်တော် လယ်တောကို ပြန်သွားရင် အစ်ကို ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ။ ဒါ့အပြင် အင်တာနေရှင်နယ် ဟိုတယ်ရဲ့ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက ကျွန်တော်တို့ကို ရိပ်မိထားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မနက်ဖြန်သွားရင် သူတို့ ကျွန်တော်တို့ကို လိုက်ဖမ်းလိမ့်မယ်"

လီရှစ်ချင်က ကြက်သေသေသွားသည်။

‘ဒီငွေလဲလှယ်တာက အမြတ်အများကြီး ရတယ်။ ပြီးတော့ ငါ ဒါမှ မလုပ်

ရရင် ဘာထပ်လုပ်နိုင်မှာလဲ"

လီရှစ်ချင် စကားပြောရပ်သွားသည်ကို ကြည့်ပြီးနောက် ဖုန်းယွီက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

"ငွေတိုက်စာချုပ်ရဲ့ အတိုးက ဘဏ်တိုးနှုန်းထက် ပိုများတယ်မလား။ "

"ဟုတ်တယ်။ ငွေတိုက်စာချုပ်က စာရင်းသေအပ်ငွေထပ်တောင် ပိုအတိုးများသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်း ငွေကြေးတွေကို ထုတ်ယူလို့ မရနိုင်ဘူး"

လီရှစ်ချင်က ပြောလိုက်သည်။

"ကျွန်တော် အကိုကို ငွေတိုက်စာချုပ်တွေကို မကြာခင်မှာ ရောင်းဝယ်နိုင်မယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ အဲဒီအကြောင်းကို စဉ်းစားကြည့်ရအောင်။ တကယ်လို့ အခုမှာ အကိုရဲ့ ဘဏ္ဍာတန်ဖိုးရှိတဲ့ ငွေတိုက်စာချုပ်ကို ငွေဖန်နဲ့ ပေးဝယ်မယ်ဆိုရင် အစ်ကိုအနေနဲ့ ငွေတိုက်စာချုပ်ကို ရောင်းမှာလား။ "

ဖုန်းယွီက မေးလိုက်သည်။

"ရောင်းမှာပေါ့။ အစ်ကို ဒီ ငွေတိုက်စာချုပ်ကို ရောင်းလိမ့်မယ်။ အစ်ကို အချိန်အကြာကြီး မစောင့်နိုင်ဘူး"

လီရှစ်ချင်က ပြောလိုက်သည်။

• ငွေတိုက်စာချုပ်တွင် များသောအားဖြင့် သက်တမ်း ၂နှစ်၊ ၃နှစ်၊ ၅နှစ် ရှိကာ စာချုပ် သက်တမ်း ပြည့်မှသာ ငွေထုတ်ပေးသည်။

"အမှန်ပဲ။ ဝယ်သူရှိရင် အကိုလိုမျိုး ရောင်းဖို့ တွေးတဲ့သူ အများကြီးပဲ။ အဲဒီအခါက ငွေတိုက်စာချုပ်တွေရဲ့ တန်ဖိုးက ကျသွားပြီး အဲဒီစာချုပ်တွေက ဘဏ္ဍာကနေ ငွေဖန်အထိ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ တကယ်လို့ ပိုက်ဆံအပိုရှိတဲ့ လူတွေက ငွေတိုက်စာချုပ်တွေကို ဝယ်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဈေးကွက်ထဲမှာ ငွေတိုက်စာချုပ်က မရှိတော့ရင်။ ငွေတိုက်စာချုပ်ဝယ်တဲ့သူတွေက

ပိုက်ဆံ များများပေးပြီး ဝယ်ကြမယ်။ အဲဒီအခါ ၁၀ယွမ်တန် ငွေတိုက် စာချုပ်က ၁၁ယွမ် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ "

ဖုန်းယွီက ရှင်းပြလိုက်သည်။

"မဖြစ်နိုင်တာ။ ဘယ်လို အရူးက ၁၀ယွမ်တန် စာချုပ်ကို ၁၁ယွမ်သုံးမှာ လဲ။ ငွေတိုက်စာချုပ်ရဲ့ အတိုးကလည်း အရမ်းများတာမှ မဟုတ်တာ။ ဘယ်သူက ငွေတိုက်စာချုပ်ကို ဈေးမြင့်ပေးပြီး ကမ်းလှမ်းမည်နည်း။ "

လီရှစ်ချင် တစ်ခါမျှ မယုံကြည်ခဲ့ပေ။

"ဒါက ဥပမာပေးရုံပဲ။ တကယ်လို့ အဲစာချုပ်က ၁၀.၁ယွမ် ဖြစ်ရင် အစ်ကို အနေနဲ့ လူတွေက အဲဒီစာချုပ်တွေကို ဝယ်မယ်လို့ ထင်သလား။"

ဖုန်းယွီက မေးလိုက်သည်။

"အစ်ကို နားလည်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ငွေတိုက်စာချုပ်တွေကို တကယ်ဝယ်ချင်တဲ့ သူတွေ ရှိလို့လား။ ပြီးတော့ အစိုးရက ငွေတိုက်စာချုပ်တွေကို တကယ် ဝယ်ယူရောင်းချခွင့်ပေးမှာလား။"

လီရှစ်ချင်က ပြောလိုက်သည်။

"ဆရာစွန်းက ပြောတယ်။ အရင်းရှင်မိသားစုက သူ့ကျောင်းသားတစ် ယောက်က ဒီအတွင်းသတင်းကို သူ့ကို ပေးခဲ့တာ။ ဝယ်ယူရောင်းချနိုင်ခွင့် ပေးရင် ကျွန်တော်တို့တွေ ဈေးတွေကတော့ အတူတူ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။

၁၀ယွမ်က ၁၁ယွမ် ဖြစ်သွားပြီး ၁၀၀,၀၀၀ယွမ်က ၁၁၀,၀၀၀ ယွမ်အထိ ဖြစ်သွားမှာ။ "

သူ၏ ဆရာစွန်းလည်း ဖုန်းယွီ၏ ရောင်းစားခြင်းကို ခံလိုက်ရပြန်၏။

ယွမ် ၁၀၀,၀၀၀မှ ယွမ် ၁၁၀,၀၀၀ ဖြစ်မည်ကို ကြားသည့်အခါ လီရှစ် ချင်၏ မျက်လုံးများက တောက်ပသွားသည်။ ထိုငွေတိုက်စာချုပ်က

တကယ် အကျိုးအမြတ် များများ ရတာပဲ။ သူ၏ လစာသည် တစ်လ လခက ၁၀၀ယွမ်ထက် နည်းပေ၏။

"ရှောင်ယွီ အဲတာဆို အစ်ကို ဘာလုပ်ရမှာလဲ"

လီရှစ်ချင်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

"ငွေတိုက်စာချုပ်ကို ဝယ်!!! လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ သူငယ်ချင်းတွေ ဆီက နေဝယ်။ ၁၀ယွမ် ငွေတိုက်စာချုပ်အတွက် သူတို့ကို ၉.၅ ယွမ်နဲ့ ကမ်းလှမ်း။ သူတို့တွေထဲက အများစုက ဒီစာချုပ်တွေကို တွန်းအားပေး ဝယ်ခိုင်းခဲ့တာ ပြီးတော့ သူတို့တွေက ငွေကြေးလဲလှယ်ဖို့အတွက် ဆန္ဒရှိတယ်။ အစ်ကို မှတ်ထားနော် ငွေတိုက်စာချုပ်တွေက နှစ်လလောက် နေတာနဲ့ ရောင်းရ တော့မှာ။ အခုချိန် အတောအတွင်း ငွေတိုက်စာချုပ်တွေကို အစ်ကို ဝယ်နိုင် သမျှ များများ ဝယ်ထားနော်။ နောက်ထပ် နှစ်လနေရင် ဘယ်သူမှ ငွေတိုက်စာချုပ်တွေကို ရောင်းချင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး"

ဖုန်းယွီက ပြောလိုက်သည်။

"ညီလေးပြောချင်တာက အစ်ကိုတို့ရဲ့ ငွေတွေအကုန်လုံးကို ငွေတိုက် စာချုပ်ဝယ်ရမှာ ဟုတ်လား။ အခု အစ်ကိုတို့ လက်ထဲမှာ ၁၀၀,၀၀၀ယွမ် ထက် များနေပြီ။ တကယ်လို့ အဲဒီ သတင်းက အတုဆိုရင်ကော။ အစ်ကို တို့ ၁၀,၀၀၀ယွမ်ကို အရင်ဆုံး စမ်းမသုံးသင့်ဘူးလား။ "

လီရှစ်ချင်က မေးလိုက်သည်။

သူသည် စွန့်စားမှုအား မလုပ်ရဲပေ။ တကယ်၍ သတင်းက အမှားဖြစ်ခဲ့ လျှင် သူတို့၏ ငွေများက ထိုစာချုပ်များဖြစ်နေပြီး နှစ်များစွာ ကြာသည့်တိုင် စာရင်းမရှင်းနိုင် ဖြစ်နေပေမည်။

"အစ်ကို ကျွန်တော်ကို မယုံရင်တောင် အစ်ကိုအနေနဲ့ ကျွန်တော်ဆရာကို

ယုံသင့်တယ်။ သူက ဒီအကြောင်းကို အသေအချာကို ပြောခဲ့တာ။ ဒီ နိုင်ငံခြားငွေ လဲလှယ်တဲ့ နည်းလမ်းနဲ့ ပိုက်ဆံ ရှာဖွေ ကိုလည်း သူကိုယ်တိုင် သင်ပေးခဲ့တာ။ အဲ့တာကြောင့် အစ်ကိုပြောကြည့် ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံခြားငွေ လဲလှယ်တာနဲ့ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက် ရှာနိုင်ခဲ့လဲ။ တကယ်လို့ အစ်ကို ပိုက်ဆံချေးလို့ ရတယ်ဆိုရင် ထပ်ချေးပြီး ငွေတိုက်စာချုပ်ကိုများ များ ဝယ်သင့်တယ်။ "

ဖုန်းယွီသည် ဆရာစွန်း၏ နာမည်အား လီရှစ်ချင် ယုံကြည်စေဖို့အတွက် တစ်ဖန်ပြောလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်ခင်းတွင် လီရှစ်ချင်သည် ဖုန်းယွီအား အင်တာနေ ရှင်နယ် ဟိုတယ်ရှေ့တွင် ချထားခဲ့သည်။ သူသည် ထိုငွေများကို နိုင်ငံခြားငွေများအဖြစ် မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန် လဲချင်နေသည်။

ဖုန်းယွီသည် နိုင်ငံခြားငွေကို အင်တာနေရှင်နယ်ဟိုတယ်ရှေ့တွင် ဆက်လက် လဲလှယ်ခဲ့သည်။ သူ၏ အပြောကျမ်းကျင်မှုကြောင့် ၄၀,၀၀၀ ယွမ်အား ရူဘယ်လ်နှင့် အမေရိကန် ဒေါ်လာအဖြစ် လဲလှယ်လို့ ပြီးသွား သည်။

ဖုန်းယွီသည် များပြားသည့် ငွေပမာဏကို သူတစ်ယောက်ထဲ ဖြစ်နေစဉ် မကောင်းသည့် အရာ တစ်ခုခု ဖြစ်မှာကို စိုးရိမ်သည့်အတွက် သူသည် အင် တာနေရှင်နယ်ဟိုတယ် အဓိက ဝင်ပေါက်တွင် နေနေသည်။ တံခါးစောင့် က သူ့ကို သတိပြုမိသွားပြီး မန်နေဂျာ ယွီချမ်ယွမ်အား တိုင်ကြားလိုက် သည်။

ယွီချမ်ယွမ် အပြင်ကို ထွက်လာရုံပင် သူသည် ဖုန်းယွီသည် နိုင်ငံခြားငွေ များကို နိုင်ငံခြားဧည့်သည့် အချို့နှင့် လဲလှယ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ယွီချမ်ယွမ် အလွန် စိတ်တိုသွား၏။ အင်တာနေရှင်နယ်နယ် ဟိုတယ်၏

ဧည့်သည်များက ယွီချမ်ယွမ်ထံတွင် သူတို့၏ နိုင်ငံခြား ငွေကြေးများကို ယွမ်ငွေကြေးအဖြစ် လဲလှယ်ရန် မကြာခဏ ချဉ်းကပ်ကြသည်။ ထို့နောက် သူသည် ထိုနိုင်ငံခြားငွေများကို အစိုးရ အရာရှိများနှင့် နှစ်ကိုယ်ကြား လဲလှယ်သည်။

ယွီချမ်ယွမ်သည် ဖုန်းယွီ၏ အင်္ကျီလက်ကို ဖမ်းဆုတ်လိုက်သည်။

"နိုင်ငံခြား ဧည့်သည်တွေနဲ့ ဒီမှာ နိုင်ငံခြားငွေ လဲလှယ်ဖို့ကို မင်းကို ဘယ် သူက ခွင့်ပြုလို့လဲ။ ငါမင်းကို အဖမ်းခံရအောင် လုပ်မိတော့မယ်"

ဖုန်းယွီက ကိုရိုးကားယားဖြင့် ပြုံးလိုက်ကာ

"မန်နေဂျာယွီ ကျွန်တော် ဝမ်းကွဲအစ်ကိုကို ကူညီပေးနေတာပါ။ သူတို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်က နောက်လထဲမှာ နိုင်ငံခြားကို သွားတော့မှာ။ ခေါင်းဆောင် က ပြန်လာတဲ့အခါ ဒီနိုင်ငံခြားငွေတွေ သုံးပြီး လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ ဝယ် လာမှာ။ သူအတွက် လောက်နေပြီ။ ကျွန်တော် အခုသွားတော့မယ်။ ကျွန်တော် နောက်တစ်ခါ ဒီကို မလာတော့ဘူးလို့ ခင်ဗျားကို သတိပေး တယ်"

ယွီချမ်ယွမ်သည် ဖုန်းယွီ၏ အိတ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ အိတ်က ပိုက်ဆံ များနှင့် ပြည့်နေပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယွီချမ်ယွမ်က ဖုန်းယွီကို သတိပေး ရုံသာ တက်နိုင်သည်။ သူသည် ကလေးသူငယ် နှိပ်စက်မှုဖြင့် မ ကောင်းသော မှတ်ချက်များအား ရမည်စိုးသည့် အတွက် ဖြစ်၏။

ယွီချမ်ချမ်က ဖုန်းယွီအား သတိပေးလိုက်သည်။

"ဒီတစ်ခါတော့ ငါမင်းကို ခွင့်ပြုလိုက်မယ်။ တကယ်လို့ ငါ့ရဲ့ ဧည့်သည် တွေကို ထပ်ပြီးနှောက်ယှက်တာကို ငါထပ်မြင်ရင် ငါ့ကို ခေါ်မှာ။ မင်း အနေနဲ့ ဘဏ်ကိုသွားပြီး နိုင်ငံခြားငွေ တရားဝင်လဲလှယ်ဖို့အတွက်

လျှောက်လွှာတင်သင့်တယ်။ "

ဖုန်းယွီက ခေါင်းညိတ်ပြီးနောက် ထွက်သွားတော့သည်။ တစ်နာရီခန့် ကြာပြီးနောက် လီရှစ်ချင်က သူ့အား ပြန်လာခေါ်တော့သည်။ သူတို့သည် အင်တာနေရှင်နယ် ဟိုတယ်ရှေ့တွင် နိုင်ငံခြား ဧည့်သည်များကို ငွေ လဲလှယ်ဖို့ ထပ်ရှုပ်ခွင့် မပေးတော့သည်ကို သိပြီးနောက် လီရှစ်ချင် အလွန် စိတ်ပျက်သွားသည်။ နိုင်ငံခြားငွေ လဲလှယ်ခြင်းက လွယ်ကူ မြန်ဆန်သည့် ငွေရှာနည်း ဖြစ်သည်။

"အစ်ကိုလီ အရမ်းကြီး စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့။ ကျွန်တော်တို့တွေ ငွေတိုက် စာချုပ်တွေကို တစ်နှစ် ဒါမှမဟုတ် နှစ်နှစ်အတွင်း ရေးရမှာပါ။ အစ်ကို ဒီ နိုင်ငံခြားငွေတွေကို နိုင်ငံခြားငွေတွေ အဖြစ်လဲလှယ်ပြီးရင် အစ်ကို ငွေတိုက်စာချုပ်တွေကို စဝယ်လို့ ရပြီ။ ငွေတိုက်စာချုပ် ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားတာ တရားဝင် ဖြစ်ပြီဆိုရင် ကျွန်တော်တို့တွေ ချမ်းသာလာတော့မယ်။ အစ်ကို ကျွန်တော် အစ်မနဲ့ အဖေကို စိတ်ပျက် အောင် လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူးမလား။"

လီရှစ်ချင်က ခိုင်ခိုင်မာမာဖြင့် ပြန်ဖြေလေသည်။

"အစ်ကို သူတို့ကို စိတ်ပျက်အောင် လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး။ မနက်ဖြန်ကစပြီး တော့ အစ်ကို ငွေတိုက်စာချုပ်တွေကို စစုတော့မယ်။"

အခန်း ၁၂
ပိုက်ဆံတွေ မရှိတော့ဘူး

မြို့မှ ပြန်လာသည့်ဖုန်းယွီကို ဖုန်းရှင်းထိုက်က စိတ်အားထက်သန်စွာ ကြည့်နေလျက် သူ့ဆီ ဘယ်အချိန်တွင် ငွေအကုန် ပြန်သယ်လာပြီး ဒီတစ်ကြိမ်တွင် သူတို့ ငွေဘယ်လောက် ရှာနိုင်ခဲ့လဲဆိုတာကို မေးလိုက်သည်။

ဖုန်းယွီက ပြောသည်။

"အဖေ ဒီပိုက်ဆံတွေအကုန်လုံး ငွေတိုက်စာချုပ် ဝယ်လိုက်ပြီ"

"မင်းဘာပြောလိုက်တာလဲ။ မင်းက ငွေတိုက်စာချုပ်တွေ ဝယ်ဖို့အတွက် ယွမ် ၁၀၀,၀၀၀ကျော်ကို မင်း သုံးလိုက်တာလား။ မင်းက မွေးရကျိုး မနပ် တဲ့ သားတစ်ယောက်ပဲ။ လီရှစ်ချင်ဆိုတဲ့ကောင်က မင်းကို ချောပြီး ငွေတိုက်စာချုပ်တွေ ဝယ်ခိုင်းခဲ့တာလား။"

ဖုန်းရှင်းထိုက်က မေးရင်း စိတ်တိုနေသည်။

ဖုန်းရှင်းထိုက်၏ သွေးများ နားထင်အထိ ဆောင့်တက်သွားသည်။ သူသည် ယခုတစ်ခေါက် လယ်ထဲတွင် ဘာစိုက်ရတော့ မည်နည်း။ သူသည် ဖုန်းယွီကို ရိုက်ရန်အတွက် လက်ပြင်လိုက်သည် သို့သော် လက်ကို ပြန်ချလိုက်၏။

‘အ..ဒီတစ်ခေါက် မရှိတော့တာလား’

"အဖေ ဒါတွေ အကုန်လုံးက ကျွန်တော်ရဲ့ အကြံတွေပါပဲ လီရှစ်ချင်နဲ့ ဒီ

ကိစ္စက ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး။ ငွေတိုက်စာချုပ်တွေကို ရောင်းဝယ်ဖို့အတွက် မကြာခင်မှာ ဈေးတွေ စဖွင့်တော့မယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် ဆရာစွန်းဆီက ကြားခဲ့တယ်။ အဲဒီကိစ္စကို စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်လိုက် အဖေ။ အစ်ကိုလီက ၁၀ယွမ် ငွေတိုက်စာချုပ်အတွက် ၉.၅ယွမ်ပေးပြီး ဝယ်နေတယ်။ အခု ကျွန်တော်တို့က ၁၀၀ဖိုး ငွေတိုက်စာချုပ်တွေအတွက် ၉.၅ယွမ်ပဲ ပေးဝယ်ရ တယ်။ ငွေတိုက်စာချုပ်ကကို ရောင်းဖို့ ခွင့်ပြုလိုက်တဲ့ အချိန်ကျရင် ကျွန်တော်တို့တွေ ထောင်ပေါင်းများစွာ အမြတ်အစွန်းတွေ ရလိမ့်မယ်"

ဖုန်းယွီက ရှင်းပြလိုက်သည်။

ဖုန်းရှင်းထိုက်က သက်ပြင်းချကာ

"သား အဖေသားကို ဥပေက္ခာပြုထားမိတယ်။ အဖေလေ ရှုရှားက လူ တွေနဲ့ ရှုရှားဘာသာစကားကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် သားက ပြောတက်မယ် လို့တောင် မသိခဲ့ဘူး။ သားနဲ့ လီရှစ်ချင်က တကယ်ကို နိုင်ငံခြားငွေ လဲလှယ်ရောင်းချတဲ့ အခါမှာ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီး ရှာနိုင်ခဲ့တယ်။ အခု မင်းက ငွေတိုက်စာချုပ်တွေ အကြောင်း ထပ်ပြောပြန်ပြီ။ အဖေ ဒီ အကြောင်း ကောင်းကောင်းနားမလည်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဖေသားကို ယုံကြည်တယ်"

"အဖေ တကယ် သားကို ယုံကြည်တာလား"

ဖုန်းယွီက မေးလိုက်သည်။

ဖုန်းရှင်းထိုက်က ပြန်ပြော၏။

"အဖေ ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ။ တကယ်လို့ အဖေ သားကို ရိုက်ရင်တောင် သား အဲပိုက်ဆံတွေကို ပြန်ရအောင် လုပ်နိုင်မှာလား။ ရှောင်လီက မိသားစု ကောင်းက လာတဲ့ သားလိမ္မာလေး တစ်ယောက်။ မင်းရဲ့ အစ်မကလည်း

သူ့ကို အရမ်းသဘောကျတယ်။ တကယ်လို့ အဖေက သူတို့ဆီသွားပြီး သူတို့ဆီက ပိုက်ဆံ ပြန်တောင်းရင် ရှောင်လီရဲ့ မိသားစုက အဖေတို့ကို ဘယ်လိုအကြည့်တွေနဲ့ ကြည့်မှာလဲ။ ပြီးတာက ပြီးပြီ။ အဖေတို့တွေ ပိုက်ဆံ မရှိတဲ့ အချိန်တုန်းကလည်း ရုန်းကန်ခဲ့ကြတာပဲ။"

"အဖေ။ ကျွန်တော်တို့တွေ အခု ပိုက်ဆံ လိုနေတာလား။"

ဖုန်းယွှိက သိချင်စိတ်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

"သားရဲ့အစ်မက မကြာခင်မှာ ဆေးရုံမှာ အလုပ်သင်အဖြစ် အလုပ်ဆင်းရတော့မှာလေ။ သားလည်း ကျောင်းတက်ရတော့မယ်။ နွေဦးကလည်း မကြာခင် ရောက်လာတော့မှာဆိုတော့ အဖေတို့တွေ မျိုးစေ့တွေ မြေဩဇာတွေ ပြင်ဆင်ရတော့မယ်။ ဒါတွေ အကုန်လုံးက ငွေလုံးဝ မလိုဘူးလား။ မင်းက မွေးရကျိုး မနပ်တဲ့သား။ မင်းက ငါ့ကို သေစေချင်နေတယ်။"

ဖုန်းရှင်းထိုက်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဖုန်းရှင်းထိုက်၏ စကားများတွင် ဒေါသများ ပါလာသည်။

"အဖေ အဲ့တာတွေ အတွက် အချိန်လောက်ပါတယ်။ ငွေတိုက်စာချုပ်တွေက ဧပြီလကနေ စပြီး ရောင်းချခွင့် ဖွင့်တော့မယ်။ ကျွန်တော်တို့ မျိုးစေ့တွေနဲ့ မြေဩဇာ ဝယ်ဖို့အတွက် နောက်မကျပါဘူး။ ကျွန်တော်ရဲ့ ကျောင်းစရိတ်၊ အဆောင်စရိတ် စတာတွေအတွက် ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းကို အကြွေးနှစ်လ ထားလို့ရတယ်။ ဘာကိစ္စမှ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ အစ်မအတွက်လည်း ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မလိုဘူး။ အစ်ကိုလီက အစ်မအတွက် ပိုက်ဆံ အရန် ထားထားတာ ရှိမှာပဲ။ အဲ့ဒီပိုက်ဆံတွေက အစ်မရဲ့ နှစ်လစာအတွက် လောက်တယ်။"

"ဒီပုံစံအတိုင်း ဖြစ်ရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့။ အဖေတို့တွေ ဒီကိစ္စကို

မင်းအမေ မသိအောင် လုပ်ထားရတယ်။ တကယ်လို့ သူ့သာ ဒီ အကြောင်းသိရင် မင်းကို သေတဲ့ အထိ ရိုက်လိမ့်မယ်။ မင်းအစ်မနဲ့ မင်းရဲ့ ကျောင်းစရိတ်အတွက် အဖေ နည်းလမ်းတစ်ခု စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်"

ဖုန်းရှင်းထိုက်က ပြောလိုက်သည်။

"ဖေကြီးဖုန်း။ ရှောင်ယွီ မင်းတို့ တွေအခန်းထဲမှာ ဘာတွေ တီးတိုးပြော နေကြတာလဲ။ ညစာ အသင့် ဖြစ်ပြီ"

ဖုန်းယွီအမေက အော်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့အမေ သားတို့ လာပြီ"

ဖုန်းယွီက ပြန်အော်လိုက်သည်။

"တန့်ယင်းရဲ့ အလုပ်သင်ကာလက နောက်ထပ် နှစ်ရက်နေရင် စတော့ မယ်။ သူ့ရဲ့ လုပ်နိုင်ရည်ပေါ် မူတည်ပြီး ဆေးရုံကြီးကြီးမှာ အလုပ်ရနိုင် တယ်။ ဖုန်းတို့အဖေ ကျွန်မတို့တွေ တန့်ယင်းအတွက် သူ့ထက် အကြီးတွေ ကို လက်ဆောင် ဝယ်ပေးဖို့အတွက် ပိုက်ဆံ ပေးလိုက်ကြမလား။ "

ကျန်းမူဟွက ထမင်းစားရင်း ပြောလိုက်သည်.

"အမေ အထက်အကြီးတွေကို လက်ဆောင် ပစ္စည်းပေးတာက ကျင့်ဝတ်နဲ့ မညီဘူး။ အဲဒီဆေးရုံမှာ သူနာပြု ဆရာမ အလုံအလောက် မရှိဘူး။ သမီး အလုပ်သင်ပြီးရင် အဲဒီဆေးရုံမှာ အလုပ်ရမှာ အသေအချာပဲ။ "

တန့်ယင်းက အော်လိုက်သည်။

"ကျွန်တော် သဘောတူတယ်။ အမေ လက်ဆောင်ပေးဖို့ မလိုအပ်ပါဘူး။ အဲဆေးရုံက ကျွန်တော်အစ်မကို အလုပ်မခန့်ရင်တောင် ပိုတောင်ကောင်း သေးတယ်။ ကျွန်တော် အစ်မအတွက် ဆေးရုံ တစ်ရုံ ဆောက်ပေးမယ်

အစ်မက ဆေးရုံကို လည်ပတ်အောင် လုပ်ပေးဖို့ပဲ။ အဲ့တာက သူနာပြု
ဆရာမ တစ်ယောက် ဖြစ်တာထက်တောင် ပိုကောင်းသေးတယ်"

ဖုန်းယွီက သူ့ပါးစပ်ထဲ ထမင်းသွတ်ထည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

ကျန်းမူဟွ ဖုန်းယွီ၏ ခေါင်းကို တူဖြင့် ခေါက်လိုက်ပြီးနောက်

"မင်းက မင်းရဲ့ အဖေလို လေလုံးထွားဖို့ပဲသိတယ်။ ဆေးရုံဆောက်မှာ
လား။ ငါတို့ရွာရဲ့ ဆေးပေးခန်းကိုပဲ ကြည့်လိုက်ပါဦး။ အဲ့တာဆောက်ဖို့
အတွက် ဘယ်လောက်ကုန်လဲ မင်းသိလို့လား။ ဒေါ်လေးကျောက် ဒီ ဆေး
ပေးခန်းကို လည်ပတ်ဖို့ အခွင့်အရေး မရခင်က အဲ့ဒီဆေးပေးခန်းမှာ
ဘယ်လောက်ကြာအောင် လုပ်ခဲ့ရလဲဆိုတာ မင်းသိလား"

ဖုန်းယွီက သူ့နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်လိုက်သည်။

‘ဆေးရုံတစ်ရုံပဲကို။ နောက်သုံးနှစ်နေရင် ငါ ငါ့အစ်မအတွက် ဆေးရုံ ကြီး
ကြီး တစ်လုံး ဆောက်ပေးမယ်။ ပြီးရင် အစ်မကို ဆေးရုံကို လည်ပတ်ခိုင်း
ရမယ်။ အဲ့ဒီအခါ ငါက တခြား ဆေးရုံက အရည်အချင်းရှိတဲ့ ဆရာဝန်တွေ
သူနာပြုတွေကို ငှားပြီး ငါ့အစ်မအတွက် အလုပ် လုပ်ခိုင်းမယ်’

"ဖုန်းတို့အဖေ ရှင့်ကို ပြောနေတာ"

ကျန်းမူဟွက ပြောလိုက်သည်။

"ဘာလဲ။ ငါလည်း အဲ့တာကို အလျင်လိုစရာ မလိုဘူးလို့ ထင်တယ်။ ငါ
တို့တွေ သူ့အလုပ်သင် ကာလ ပြီးတာနဲ့ လက်ဆောင်တွေ ပေးလို့ ရတာပဲ"

ဖုန်းရှင်းထိုက်က ပြောလိုက်သည်။ သူသည် သူ့သမီးကို လက်ဆောင်များ
ယူသွားစေချင်သော်လည်း ယခုအချိန်တွင် သူ့လက်ထဲ၌ ပိုက်ဆံမရှိပေ။ "

"ရှင်တို့တွေ သိလို့လား။ အခုနေ လက်ဆောင် ပေးရင် သမီးက ပိုကောင်း
တဲ့ ဌာနတွေမှာ အလုပ်လုပ်ခွင့်ရမှာ။ ဆေးပေးခန်းက အစ်မ ကျောက်ရဲ့

အတွေ့အကြုံအရ တချို့ သူနာပြုတွေက အရေးပေါ်ဌာနမှာ ညဆိုင်းဆင်းရဲ တယ်။ ညဆိုင်းဆင်းတာက အရမ်းပင်ပန်းတယ်။ အလုပ်လုပ်ရတာ နည်း တဲ့ ဌာန ဥပမာ သွားဖက်ဆိုင်ရာ ဌာနတွေများ အလုပ်ဆင်းရဲရင် ပိုကောင်း တာပေါ့။"

ကျန်းမူဟွေက ပြောလိုက်သည်။

ဖုန်းတန့်ယင်းက သူမ၏ အဖေကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူမသည် အရေး ပေါ်ဌာနတွင် မလုပ်ချင်သလို ညဆိုင်းလည်း မဆင်းချင်ပေ။

ဖုန်းရှင်းထိုက်က ဖုန်းယွီကို ကြည့်လိုက်သည်။ ပိုက်ဆံတွေ အကုန်ကုန် ပြီ။ မင်းရဲ့ အမေသာ ငွေစုစာအုပ်ကို ထုတ်လိုက်ရင် ဖုံးကွယ်ထားတဲ့ ကိစ္စ တွေ ဗူးပေါ်သလို ပေါ်တော့မှာ။

"ဟွတ် အမေ အစ်မ နှစ်ယောက်စလုံး ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မလိုပါဘူး။ အစ်ကိုလီက ဆေးရုံနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်။ အစ်မက အရိုးရောဂါကု ဌာနမှာ အလုပ်လုပ်ရပြီး သူမရဲ့ အလုပ်က အထိန်းနဲ့ ပတ်တီး ဒါမှမဟုတ် တစ်ခုခုကို ဆရာဝန်တွေကို လက်ဆင့်ကမ်းပေးဖို့ပဲ လို တာ။ အဲဒီ အရိုး ဌာနက သွားဖက်ဆိုင်ရာ ဌာနထက် လူလည်းနည်းပြီး ပို ပြီး အလုပ်က ပိုလွယ်တယ်"

ဖုန်းယွီက လိမ်လိုက်သည်။

တစ်ခါလိမ်လိုက်တိုင်း သက်ပြင်းတစ်ခါ ချလိုက်သည်။ ဒီညနေခင်းတွင် အစ်ကိုလီကို ငွေတိုက်စာချုပ် ရှာဖွေအတွက်နှင့် သူ့အစ်မ၏ ဆေးရုံတွင် အလုပ်သင်ကာလအတွက် အာရုံစိုက်ရန်အတွက် ဖုန်းသေချာပေါက် ခေါ်ရ မည် ဖြစ်သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့အစ်မအား နောက်ဖေးပေါက်မှ ဆေးရုံကို သွားရန်အတွက် မျှောင့်လင့်ရုံသာ ရှိသည်။

ကျန်းမူဟွက ပြောလိုက်သည်။

"တကယ်ကြီးလား။ ရှောင်လီကို အရေးထားတယ်ဆို ဒီကိစ္စကို မပြောနဲ့ နော်"

ဖုန်းယွီက ချက်ချင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"အမေ အစ်မက အမေလိုပဲ ယောကျ်ားကောင်းတစ်ယောက်ကို ရှာတွေ့ ထားတာ"

စာတစ်ကြောင်းထဲဖြင့် မိသားစုရှိ လူတိုင်းက ပြီးသွားတော့သည်။

"ဖုန်းတို့အဖေ ကျွန်မရဲ့ အစ်မကြီး မိသားစုက ကျွန်မတို့ ဆီကနေ မြင်း ကောင်ရေ ၅၅အားရှိတဲ့ ထွန်စက်ဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံချေးချင်လို့တဲ့။ သူတို့တွေ က ကောက်ရိတ်သိမ်းပြီးတာနဲ့ ဒီပိုက်ဆံတွေကို ပြန်ပေးမှာတဲ့"

ကျန်းမူဟွက ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သည်။

ဖုန်းရှင်းထိုက်က မေးလိုက်၏။

"မင်းအစ်မက ဘယ်လောက်လိုတာလဲ"

"ယွမ် ၅,၀၀၀"

ကျန်းမူဟွက ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

ဖုန်းရှင်းထိုက်သည် ဒီတစ်ခါတွင်တော့ ခေါင်းအကြီးအကျယ် ကိုက်သွား တော့သည်။ တကယ်လို့ သူ့လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံ ရှိလျှင် အစ်မကြီးက ၁၀,၀၀၀ယွမ် လိုအပ်လျှင်တောင် ပြဿနာ မဟုတ်ပေ။ သို့သော် ယခု အချိန်တွင် သူ့သားနှင့် သူ့သမက်လောင်းက ငွေအားလုံးကို ငွေတိုက်စာချုပ် အဖြစ် ရင်းနှီး မြှုပ်နှံထားသည်။ သူမိန်းမကို သူမည်သို့ ပြန်ပြောရမည်န ည်။

"အမေ ကျွန်တော် အမေကို တစ်ခုခု ပြောစရာ ရှိတယ်"

ကျန်းမူဟွက သူခင်ပွန်းနှင့် သူသားကို ကြည့်လိုက်သည်။ အစောပိုင်းကတည်းက သူတို့သည် အချင်းချင်း မျက်နှာဆုံ ပစ်နေကြသည်။ ထိုမျက်နှာဆုံခြင်းက သူတို့သည် သူမကို တစုံတခု ဖုံးကွယ်ထားသည်မှာ သိသာလှပေ၏။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ကျန်းမူဟွက မေးလိုက်သည်။

"ကြီးဒေါ်ကို တစ်လ နှစ်လလောက် စောင့်ခွင့် ပေးလို့ မရဘူးလား။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူတို့ အခုနေ ထွန်စက်ဝယ်ရင်တောင် သုံးလို့ရဦးမှာ မဟုတ်တာ။ နောက်နှစ်လမှ ဝယ်ရင်လည်း သူတို့ စိုက်ပျိုးထွန်ယက်ဖို့ နောက်မကျသေးပါဘူး။"

ဖုန်းယွီက ပြောလိုက်သည်။

ဗန်း

ကျန်းမူဟွက စားပွဲပေါ်ကို ရိုက်ချလိုက်သည်။

"ရှင်တို့ နှစ်ယောက်လုံး ဘာတွေ ဖုံးကွယ်ထားတာလဲ။ အစတုန်းက နှစ်ယောက်လုံးက မင်းအစ်မအတွက် လက်ဆောင်ဝယ်ပေးဖို့ကို မင်းက တားတယ်။ အခု မင်းက ငါ့အစ်မကို ပိုက်ဆံချေးပေးဖို့ကို မင်းက ထပ်တားပြန်တယ်။ ဘာဖြစ်တာလဲ...."

ကျန်းမူဟွက တူအစုံကို စားပွဲပေါ်တွင် ချလိုက်ပြီးနောက် အခန်းထဲ ပြေးဝင်သွားသည်။ ခဏကြာ ရှာပြီးနောက် သူမသည် ငွေစုစာအုပ် ပျောက်ဆုံးနေသည်ကို တွေ့သွားခဲ့သည်။ ထိုငွေစုစာအုပ်ထဲတွင် ၂၀,၀၀၀ ယွမ် ရှိနေတာ ဖြစ်သည်။

"ပိုက်ဆံတွေ ဘယ်မှာလဲ။ ရှင်တို့ နှစ်ယောက်လုံး ငွေစုစာအုပ်ကို ဘယ်

မှာ ဝှက်ထားတာလဲ"

ကျန်းမူဟွက စိတ်တိုတိုဖြင့် မေးလိုက်သည်။

‘ဒီအဖေနှင့် ဒီသားက သူတို့ မိသားစု၏ စုငွေ ယွမ် ၂၀,၀၀၀ကို ဖြုန်း
လိုက်တာလား။’

ဖုန်းယွီက သူ့အမေအား စိတ်တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားလိုက်သည်။

"အမေ စိတ်မပူပါနဲ့ ဒီပိုက်ဆံတွေက မပျောက်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ခဏ
သုံးရုံပါ"

ကျန်းမူဟွက တခဏကြာ ငြိမ်သက်သွားသည်။ ထို့နောက် ထလိုက်ပြီး
နောက် နံရံရှိ ကြက်မွေးကို ယူလိုက်ပြီးနောက်

"နင် နင်က မွေးရကျိုး မနပ်တဲ့သား။ မင်းဘာကြောင့် အိမ်က ပိုက်ဆံကို
ခိုးရဲတာလဲ။ ငါနင့်ကို သေတဲ့အထိ ရိုက်မယ်"
